

Verslag Ontwikkelgesprek BSc Voeding en Gezondheid (BVG) en MSc Nutrition and Health (MNH), 04-04-2019

- 1) Terecht wordt door studenten (en het panel) aangegeven dat het aantal vakken dat met MC tentamens toetsing doet erg hoog is. Als opleiding willen we daar wat aan gaan doen, maar horen graag suggesties in het ontwikkelgesprek. Is het beter om elk vak met een MC-tentamen te vragen een paar open vragen op te nemen, of juist sommige tentamens helemaal te vervangen door open vragen? Of een stap naar wat hoger cognitieve gesloten vragen? Moet de nadruk bij deze aanpassing liggen op vragen met een hoger cognitief niveau, sec op open vragen, of op het zelf kunnen opstellen van een redenering?

Het panel is niet tegen MC tentamens, het panel zag tijdens de visitatie veel juist/onjuist vragen. Het is belangrijk om je te realiseren dat toetsing het leren stuurt. Je moet je dan dus telkens afvragen: wat stimuleer je met deze vraag? Gezien de leerdoelen van de opleiding, lijkt een juist/onjuist vraag niet altijd te passen. Hiermee toets je namelijk feitenkennis (wat niet altijd het leerdoel is).

Met een MC vraag kun je ook inzicht en toepassingsgerichtheid toetsen, maar dat vraagt wel wat van de docent bij het construeren van de vragen. Studenten hebben de wens om meer met open vragen getoetst te worden. Echter alleen open vragen is ook niet goed, gelet op bijvoorbeeld de uitvoerbaarheid. Uitvoerbaarheid is evengoed een belangrijke parameter van een goede toets.

Zou je als opleiding variatie in toetsen tussen vakken moeten nastreven of variatie binnen een toets? Het eerste uitgangspunt is altijd het leerdoel en kijk dan wat er kan. Ook bepalend is in welk jaar het vak zit. Vakken waar je kennis wilt toetsen bijvoorbeeld m.n. in het eerste jaar en jaar 2 meer inzicht, hogere cognitie. Docenten zijn vaak geneigd bij een MC-toets om enkel bij feiten te blijven en zij toetsen vaak op een manier hoe zij zelf ook getoetst zijn. Je kunt in MC ook bijv 3 grafieken laten zien en daar iets over vragen. Of vragen om geleerde kennis te leren combineren met nieuwe feiten.

Maar zorg over je opleiding heen ook voor een mix van toetsvragen. De gekozen toetsvorm komt nu in sommige gevallen voort uit werkdruk. Wat ook een mooie toetsmethode is, is werken met peerassessment. Tip hiervoor is nog: Teambased learning. Voorbeeld Universiteit Maastricht: bijv portfolio en feedback. Dit gebeurt wel meer bij vakken BVG/MNH maar dan is er altijd alsnog een eindtoets.

Het is ook belangrijk hoe een student tot een antwoord komt en niet alleen het eindantwoord te beoordelen. Bijv bij de UvA heeft men dit veranderd en zijn toetsen zo gebouwd dat er per vraag verschillende dingen moeten worden gedaan en dus meerder antwoorden worden beoordeeld. Toetsexpertise is iets anders dan inhoudelijke expertise en gaat ook verder dan de BKO. Als opleiding zou je een middag met docenten kunnen organiseren en een toetsdeskundige uitnodigen. Wellicht ook samen met een paar studenten (NB binnen WU wordt nu een toetsdeskundige aangesteld).

Examenvragen maken is een vaardigheid die je moet trainen en bij voorkeur iets dat je met een team doet en niet in je eentje. Het vraagt ook echt tijd; een goede mc vraag maken kost een uur per vraag!

Als je werkt met leerlijnen in de opleiding, kun je goed laten zien wat je verwacht van de student. Voorbeeld Radboud Biomedische wetenschappen: model met leerlijnen, onderwijs

per kwartaal, toets mc over kwartaal zelf maar ook over kwartalen daarvoor. Om zo 'onderhoud' te stimuleren: door zowel docenten als studenten werd dit zeer gewaardeerd. Dit werkt natuurlijk alleen bij het verplichte deel van de opleiding (maar dat is ook voor iedereen de basis).

- 2) (p15) Het panel doet een advies om binnen vakken die gevolgd worden door bachelor en master studenten te werken met differentiatie van de toetsing. We zijn hier zelf wat huiverig voor (bijv. gevoel van onrechtvaardigheid bij beoordelen). Ligt onder dat advies een beeld rond het niveau van de toetsing en dat dit soms niet aan de maat zou zijn?

Het panel vraagt zich af hoe een vak BSc en MSc niveau kan zijn? -> Het is eigenlijk MSc niveau en een goede, gemotiveerde BSc-student kan het ook volgen. Daarvoor is het vaak wel pittig. Trekt dit niet het niveau naar beneden?

Docenten merken wel het verschil tussen BSc en MSc studenten, met name m.b.t. de zelfstandigheid. Afhankelijk van de opleiding is een vak voor de ene student verbredend en voor de andere verdiepend. Side effect van het Wagenings model. De toetsing is nu altijd op dezelfde manier, want de leerdoelen zijn gekoppeld aan het vak en variëren niet. Bij advanced statistics zijn BSc en MSc wel gescheiden groepen (met zelfde tentamen). Bij bijv. UVA kan dit überhaupt niet: een vak is of voor BSc of voor MSc. Wat zou kunnen is dat als een BSc-student een MSc-vak gaat volgen, dan moet hij zich daarop voorbereiden. Sommige studenten vinden de MSc nu te makkelijk; dat is niet ok. Daar moeten we aan werken. De opleiding raadt studenten nu af om tijdens BSc (veel) MSc vakken (alvast) te volgen. Het is niet de bedoeling om tijdens de BSc al een halve MSc-er op te leiden. Biedt dan in de BSc ook verbreding aan en niet verdieping. Of biedt een honours-traject aan (dit is bij WU echter een 'gesloten' traject. Wellicht veranderen?).

- 3) Momenteel zit onze opleiding binnen een 'Wagenings' accreditatie-cluster. Past de opleiding in haar huidige vorm binnen een ander landelijk cluster zoals bijvoorbeeld biomedische wetenschappen?
- 4) In samenhang met het bovenstaande, het panel geeft aan dat er wellicht wat meer tijd aan de lab bench doorgebracht mag worden, meer 'natte' practica dus. Is dat een van de opvallende verschillen met (andere) biomedische opleidingen?

Voordeel van een landelijke visitatiegroep is: vergelijking met andere peers binnen Nederland, die ook sparringpartner kunnen zijn. Verrijkend om uit de Wageningse bubbel te stappen. In Biomedische wetenschappen zaten ook nog wel andere opleidingen zoals gezondheid en leven. BVG MNH is waarschijnlijk nog breder (bijvoorbeeld Sensory Science). Voor MNH past het zeker. Voor BVG misschien iets minder (nutrition). De vraag is of daar voldoende core lab bench werk in zit (zie ook vraag 4). BVG meer moleculair dan Gezondheid en Leven. Genetica zit er komend jaar ook in, net als infection diseases. Het zou een punt ter bespreking zijn voor in het landelijk overleg. Stanley Brul bespreekt het in een volgende vergadering als voorzitter van die visitatiegroep.

- 5) Relatief veel studenten kiezen (al dan niet noodgedwongen) voor een internship van 6 maanden, waardoor ze iets uitlopen. Als opleiding hebben we weinig invloed op de lengte van de extern aangeboden internships. Een optie zou kunnen zijn om de thesis iets in te korten, maar we zien dat niet als de eerste voorkeur voor een oplossing. Zijn er andere suggesties om hier wat aan te doen?

Een stage van 4 a 5 maanden is bijna niet te vinden. Nu heeft de opleiding 6 maanden thesis (intern) en 4 maanden stage buiten WU. Zouden we dat moeten omdraaien? (Thesis 4 maanden en stage 6 maanden?) In dat geval zou je echter bij de thesis de eisen moeten bijstellen en dat wil je eigenlijk niet. Dus toch naar het programma kijken. Het kan helpen om een data-analyse over de afgelopen 5 à 6 jaar te maken; wat is de trend t.a.v. de stageduur? Er zijn ook studenten die het wel lukt in 5 maanden. De timing maakt het vaak ook lastig (moment van tijd voor stage bij de student en tijd voor opdracht bij het bedrijf). Bij veel biomedische opleidingen is er vaak een half jaar vakken en dan meteen stage – thesis. Dat is een ander model dan MNH waar eerst een heel jaar vakken zijn. Echter hierover zijn WU-brede afspraken, waar overigens op dit moment een werkgroep over nadenkt. Zo is het nu bijvoorbeeld niet mogelijk om een vak te laten vallen om de stage uit te breiden.